

[C. F. Sørensen.]

Forfatningsændring, medens Det frie Folkeparti gik sammen med Venstre og de Konservative. Og hvis man nu lægger Retsforbundets Stemmer til Socialdemokraternes og de Radikales og lægger Det frie Folkepartis Stemmer til Venstres og de Konservatives, saa faar man 7 888 Stemmer mod 7 364, altsaa et Flertal for Modstanderne af Landstinget eller Tilhængere af en Ændring af Landstinget paa 524 Stemmer.

Jeg henstiller derfor, at Venstre og Konservative, naar de i Fremtiden taler om Lodtrækningsmandat, ikke vildfører Befolkningen, ikke fortæller noget urigtigt, men fortæller det, der er Sandhed, nemlig at vel var Valgteknikken saaledes, at Stemmerne stod lige blandt Valgmændene, saa at der maatte ske Lodtrækning, men at Socialdemokratiet og de Radikale havde et Vælgertal paa Bornholm — at sige dette, er Sandheden, og det er at sprede Folkeoplysning. Det, der skete ved Lodtrækningen, blev kun en Konstatering af Retfærdigheden.

Den højtærede Statsminister har gjort Rede for Lovforslaget, og jeg skal derfor ikke trætte med at gentage de faa Paragraffer, det indeholder. Jeg anbefaler det til en hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Hauch: Den 3. April 1935, for knap 2 Aar siden, havde det høje Landsting Lejlighed til at drøfte et Forslag til Grundlovsændring med Landstingets Afskaffelse som Maal. Den samme Regering og det samme Regeringsflertal, som fremsatte dette Forslag, forelægger i Dag her i Tinget Forslag om Nedsættelse af en Kommission til Overvejelse af vort Lands Forfatningsforhold. For ca. 2 Aar siden havde vi ikke den Ære at drøfte Forslaget med den højtærede Statsminister, der var forhindret paa Grund af Sygdom, men vi forhandlede det med den højtærede Finansminister, som da var fungerende Statsminister. Det daværende Forslag var efter mit Partis Opfattelse og, efter de Ytringer der faldt, tillige efter Det konservative Folkepartis Opfattelse et diletantisk og lidet gennemtænkt Forslag, hvilket efter min Opfattelse kom ret klart frem under Forhandlingerne her i Tinget. Jeg tillod mig dengang at paavise Forslagets diletantiske Karakter og tilføjede, at det i den forelagte Skikkelse i Virkeligheden var en stor Kompliment til det daværende Landstingsflertal. Regeringen stode øjensynlig paa Landstingsflertallets sunde Omdømme, stode paa, at Forslaget

ikke vilde blive vedtaget i den forelagte Skikkelse. Det Standpunkt, som vi dengang gav Udtryk for, vakte tilsyneladende stor Forargelse hos Regeringspartierne. Det blev fremhævet, at det var ligefrem ikke pænt at forudsætte, at Forslaget var en tom Demonstration, der skulde tjene agitatoriske Formaal. Jeg opfattede ved den paagældende Lejlighed Udtalelser af Det radikale Partis Ordfører som Udtryk for denne Anskuelse. Forholdenes Udvikling har imidlertid bekræftet Rigtigheden af min Opfattelse, og jeg tager det til Indtægt som en Kompliment til det daværende Flertal; thi dersom Regeringen havde været sikker paa sit Forslags Fortræffelighed, havde den naturligvis genfremsat det og faaet det vedtaget i begge Rigsdagens Ting, hvad den nu har Magt til at gøre.

Jeg hørte for et Øjeblik siden det ærede 6te tingvalgte Medlem (C. F. Sørensen) henviser til, at det ikke var saa let at faa en Grundlov vedtaget, selv om den blev vedtaget i Tingene, fordi der yderligere kræves en Folkeafstemning. Det er naturligvis rigtigt, men det hørte vi ikke noget om, da Forslaget var til Behandling her i 1935. I de Udtalelser, som det ærede 6te tingvalgte Medlem fremsatte om det foreliggende Forslag og den forfatningsmæssige Stilling i det hele taget, var der i øvrigt adskilligt, som der kunde være Grund til at gøre Bemærkninger til. Jeg skal foreløbig afstaa derfra under Hensyn til, at det ærede Medlem fandt det rigtigt at bruge den Vending, at naar Venstre ikke vilde være med, kunde Venstre undværes. Naar det er Overskriften over den Invitation, som man fremsætter til Venstre med Hensyn til Forfatningsændringen, maa det være naturligt, at Venstre afventer, hvad der videre sker. Jeg synes ikke, det var nogen velovervejet og forstandig Udtalelse, men det bliver det ærede Medlems egen Sag.

Den Tid er imidlertid nu forbi — den er forbi midlertidigt —, da Regeringen er i Stand til at drive en ansvarsløs Agitation med Henviisning til, at et skammeligt, reaktionært Landstingsflertal staaer som Hindring for Gennemførelsen af dybtgaaende Lovgivningsforanstaltninger til Folkets Gavn. En saadan Opfattelse har for øvrigt altid været urigtig, hvad Landstingets Indsats i Lovgivningsarbejdet gennem de nu snart ikke saa ganske faa Aar, i hvilke jeg har haft den Ære at sidde som Medlem af dette høje Ting, tilstrækkelig klart vidner om. Jeg skal nøjes med at nævne nogle ganske enkelte, men, som det forekommer mig, betydende Eksempler, som jeg